

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Miroslavou Hrehorovou v právní věci žalobce: **D. H.**, nar. X, st. příslušnost Čína, zastoupeného Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1, proti žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy**, IČ 75151472, Křižíkova 12, 180 00 Praha 8, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 5. 2014 č.j. KRPA-210543-18/ČJ-2014-000022,

t a k t o :

I Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž byl podle § 124 odst. 1 písm. b) č. 326/1999 Sb., o pobytů cizinců, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zajištěn za účelem správního vyhoštění; doba zajištění žalobce byla stanovena na 30 dnů ode dne omezení osobní svobody.

Žalobce v první řadě uvádí, že je sice pravdou, že se provinil proti zákonu o pobytu cizinců tím, že se na území ČR nacházel bez platného víza, nicméně na svou obranu dodává, že zmíněné protiprávní chování bylo zapříčiněno nutností postarat se o jeho rodinu, což považuje za chování lidsky omluvitelné. Podotýká, že žalovaný ho patrně ani nerozporoval, neboť nevyslychal, ani jinak nevytěžil žalobcovu družku, za účelem ověření pravdivosti prezentovaných důvodů jeho nelegálního pobytu.

Žalobce dále namítá, že se v případě zajištění cizince dle zákona o pobytu cizinců jedná o zcela mimořádný institut, který umožňuje policii zasáhnout do ústavně zaručeného práva na osobní svobodu jen za jasně vymezených okolností a pouze v nezbytných případech. Žalobce připomíná, že osobní svoboda je zaručena čl. 8 odst. 1 Listiny základních práv a

svobod (dále také jen jako „LZPS“) a je jednou ze základních součástí nedotknutelnosti každého člověka, garantované čl. 7 odst. 1 LZPS. V případě uplatnění zajištění, je proto vždy třeba zkoumat, zda je takový postup skutečně nezbytný a zda pro jeho uplatnění existují opravdové důvody, z nichž jasně vyplývá, že by případné užití méně postihujících opatření nebylo splnilo účel. V této souvislosti žalobce odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2012 č.j. 4 As 16/2012-30 s tím, že žalovaný v rozporu se zákonem i soudní judikaturou nereflektoval svou povinnost vyčerpávajícím způsobem zdůvodnit, proč nebylo shledáno dostatečným užití zvláštního opatření za účelem vyhoštění.

Dle názoru žalobce žalovaný místo náležitého zdůvodnění proč neshledal dostatečným užití zvláštního opatření za účelem vyhoštění dle § 123b zákona o pobytu cizinců, pouze zrekapituloval pobytovou historii žalobce a vyslovil přesvědčení, že v případě žalobce nemohou být účinně uplatněna jiná avšak mírnější donucovací opatření než-li zajištění. Žalobce má za to, že žalovaný tudíž opomněl povinnost výslovně, přehledně a logicky vysvětlit, ze kterých konkrétních skutečností vyplývá obava, že se bude vyhýbat realizaci správního vyhoštění. Žalovaný měl výslovně uvést, proč je v daném případě zajištění opatřením nezbytným pro dosažení účelu správního řízení, a proč nelze tohoto účelu dosáhnout jinak, což však žalobce v napadeném rozhodnutí postrádá.

Žalobce považuje napadené rozhodnutí za nezákonné, a v rozporu nejen s právními předpisy a jejich smyslem a účelem, ale také v rozporu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu, kterým je zajištění definováno jako opatření mimořádné, ke kterému je správní orgán oprávněn přistoupit pouze za výjimečných okolností.

Žalobce dále dovozuje, že žalovaný v napadeném rozhodnutí zcela nepříjemně předjímá meritorní rozhodnutí ve věci dosud probíhajícího rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce, přičemž zmíněný výsledek jednak předjímat nesmí, a jednak také nemůže, neboť k němu nemá relevantní podklady. Za daných okolností nemohl dle žalobce žalovaný hodnotit existenci či neexistenci překážek pro vydání rozhodnutí o vyhoštění žalobce.

Konečně žalobce namítá, že je zřejmé, že správní orgán nestihne v řízení o správním vyhoštění rozhodnout do 30 dnů, pro které má být na základě napadeného rozhodnutí zajištěn. Žalobce má za to, že existuje veliké množství apelačních prostředků majících vliv na odklad vykonatelnosti rozhodnutí o správním vyhoštění, které v důsledku povedou k tomu, že účel zajištění nebude během 30 dnů naplněn.

Ve vyjádření k obsahu žaloby žalovaný konstatuje, že k vydání napadeného rozhodnutí přistoupil po náležitě zjištěném stavu věci a trvá na svých závěrech, jež učinil v napadeném rozhodnutí.

Žalovaný shledal, že v případě žalobce došlo k naplnění všech kumulativních podmínek, vyplývajících z § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Žalovaný má za to, že se při posuzování případu neodchýlil ze zákonných limitů a jasně a konkrétně svůj výrok v napadeném rozhodnutí odůvodnil.

Žalovaný dále poukazuje na dosavadní chování žalobce na území České republiky a stručně rekapituluje jeho pobytovou historii. Dodává, že po zhodnocení chování žalobce, dospěl k závěru, že v tomto případě existuje důvodná obava, že výkon správního vyhoštění bude ze strany žalobce zmařen, a proto přistoupil k užití zajištění a nikoliv mírnějších opatření.

Žalovaný má za to, že napadené rozhodnutí vychází z náležitě zjištěného stavu věci, jenž odůvodňuje závěr, že rozhodnutí o zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je ze všech sledovaných hledisek účelné a přiměřené a jako takové je nezbytné pro zamezení dalšího protiprávního jednání žalobce. Podle žalovaného je aplikace institutu pro definovaný cíl (správní vyhoštění), zcela adekvátní a jiná mírnější opatření by byla z hlediska jednání žalobce neúčelná.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.) a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba **není důvodná**.

Pro lepší orientaci v dané věci soud krátce zrekapituluje podstatné okolnosti, které vyplynuly ze správního a soudního spisu. Žalobce byl dne 28. 5. 2014 kontrolován hlídkou Policie v Praze 6 a následnou lustrací jeho osoby bylo zjištěno, že byl od 23. 11. 2003 do 1. 3. 2014 veden v evidenci nežádoucích osob. Poté co bylo zjištěno, že žalobcem při kontrole předložený platný cestovní doklad Čínské lidové demokratické republiky neobsahuje žádné platné vízum či jiné oprávnění k pobytu, byl žalobce v souladu s § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky zajištěn a převezen na Krajské ředitelství policie hl.m. Prahy, Odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort. Zde byl s žalobcem sepsán protokol o podání vysvětlení dle § 167 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců a následujícího dne tj. 29. 5. 2014 bylo s žalobcem zahájeno řízení o správním vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 a § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců. Ještě téhož dne poté žalovaný vydal napadené rozhodnutí, na jehož základě byl žalobce zajištěn.

Zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je zásahem do jeho osobní svobody, a proto může být provedeno pouze v souladu se zákony, Ústavou a Listinou a v neposlední řadě s Úmluvou, již je Česká republika vázána [srov. nálezy Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 10/08, ze dne 12. 5. 2009 (N 115/53 SbNU 427; 229/2009 Sb.), <http://nalus.usoud.cz>].

Žalobou napadeným rozhodnutím byl žalobce zajištěn na dobu stanovenou na 30 dnů dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, podle něhož je policie oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění bylo pravomocně rozhodnuto anebo mu byl uložen jiným členským státem EU zákaz vstupu platný pro území členských států EU a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění.

Právní úprava platná v době rozhodování žalovaného správního orgánu k zajištění cizince předepisuje současné splnění tří podmínek. Splnění první podmínky, tj. podmínky, že žalobci bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění, bylo prokázáno nahlédnutím do správního spisu. Dne 29. 5. 2014 bylo s žalobcem zahájeno řízení o správním vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 a § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců.

Pro rozhodnutí o zajištění cizince musí být dále splněna podmínka, že nepostačuje uložení zvláštních opatření za účelem vycestování dle § 123b a § 123c citovaného zákona a je naplněna jedna z taxativně vymezených podmínek v písm. a) – e) § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Konkrétně v případě žalobce jde o podmínku stanovenou v § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, jelikož existuje nebezpečí, že by mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Dvě ze tří podmínek pro zajištění, byly tedy v případě žalobce splněny.

Zbývá zodpovědět, zda žalovaný dostatečným způsobem zvážil a odůvodnil, zda by v případě žalobce nepostačovalo uložení zvláštního opatření za účelem vycestování. Právě

tato skutečnost byla stěžejním argumentem žalobcových námitek proti napadenému rozhodnutí, kde tvrdil, že se žalovaný nedostatečně vypořádal s možností uložení zvláštního opatření za účelem vycestování místo vydání rozhodnutí o žalobcově zajištění za účelem správního vyhoštění.

Článek 15 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a rady 2008/115/ES, tzv. návratové směrnice byl do českého zákona o pobytu cizinců implementován v podobě nových ustanovení § 123b a 123c, a to zákonem č. 427/2010 Sb., s účinností od 1. 1. 2011. Podle těchto ustanovení jsou zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území:

- a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a pravidelně se osobně hlásit policii ve lhůtě policií stanovené,
- b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým nebo trvalým pobytem na území.

Zvláštní opatření za účelem vycestování cizince z území představují jistě mírnější donucovací opatření, než zajištění cizince. To může správní orgán uložit, je-li důvodné nebezpečí, že cizinec v době stanovené pro rozhodnutí o správním vyhoštění k vycestování z území nevycestuje. Pokud nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování a pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění [§ 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců], je policie oprávněna cizince zajistit. Je tedy na uvážení policie jako správního orgánu, aby konkrétní věc posoudila a zvolila adekvátní prostředek, jímž zajistí realizaci správního vyhoštění cizince. Zákon zde dává správnímu orgánu pravomoc dle konkrétních okolností každého případu rozhodnout, zda zvolí nejprve zvláštní opatření za účelem vycestování cizince z území, tedy mírnější prostředek nebo pokud tento mírnější prostředek není vhodný, zda cizince zajistí. Posouzení vhodnosti použití institutu uložení zvláštního opatření za účelem vycestování by pak mělo vždy předcházet rozhodnutí o zajištění cizince a správní orgán by měl svou úvahu o důvodech, proč přistoupil přímo k zajištění cizince, uvést v rozhodnutí o zajištění cizince. Soudní judikatura je ustálená v tom, že nestačí pouhé konstatování o tom, že mírnější opatření není možné uložit s odkazem na dřívější protiprávní jednání cizince.

Správní orgán při posuzování důvěryhodnosti a spolehlivosti žalobce přihlédl zejména k následujícím skutečnostem. Od roku 2002, kdy žalobce vstoupil na území České republiky, již několikrát nerespektoval rozhodnutí o správním vyhoštění. Poprvé byl z území vyhoštěn již v roce 2002 na dobu 5 let poté, co přicestoval do ČR bez dokladů a následně překročil státní hranici do SRN mimo hraniční přechod, odkud byl vrácen zpět. V roce 2004 byl zadržen v Praze, kde se zdržoval ilegálně a mařil svým pobytem na území České republiky výkon úředního rozhodnutí o vyhoštění. Trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 7 byl proto odsouzen k trestu vyhoštění na dobu 5 let a byla mu zároveň udělena vyhošťovací vazba. Z té byl propuštěn dne 8. 8. 2005. Znovu byl poté zjištěn jeho pobyt na území v lednu roku 2012, kdy opět nebyl držitelem žádného pobytového oprávnění a neměl ani cestovní doklad. Z těchto důvodů bylo rozhodnuto o jeho dalším vyhoštění, proti čemuž žalobce neúspěšně brojil nejen v rámci správního řízení, ale také správní žalobou. Dne 6. 3. 2013 mu bylo vydáno výjezdní vízum s platností do 31. 3. 2013. Ani poslední rozhodnutí o vyhoštění však žalobce nerespektoval, když jednak opustil území České republiky dva dny po nejzazším

možném termínu a, co je závaznější, vycestoval pouze do Polska, přestože mu bylo uloženo vyhoštění z území všech členských států Evropské unie včetně Polska.

Na základě výše uvedeného stručného shrnutí žalobcova pohybu v rámci České republiky a okolních států, jež bylo ověřeno ve správním spise, se soud ztotožňuje s názorem žalovaného, že použití institutu zajištění je zcela adekvátní, neboť jeho chování vzbuzuje důvodnou obavu z maření a nebo ztěžování výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění. Pokud jde o zvláštní opatření ve formě povinnosti oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a pravidelně se osobně hlásit policii ve lhůtě stanovené policií, lze těžko předpokládat, že žalobce, jenž nerespektováním předchozích rozhodnutí o správním vyhoštění demonstroval neochotu podrobit se rozhodnutí orgánu veřejné moci, bude své povinnosti nyní svědomitě plnit. Jako pravděpodobnější se na základě dosavadního jednání žalobce jeví, že nebude-li zajištěn, bude se vyhýbat jakýmkoliv povinnostem směřujícím k ukončení jeho pobytu na území České republiky. Zdejší soud má za to, že zajištění žalobce omezující jeho osobní svobodu bylo v dané situaci přiměřené veřejnému zájmu na provedení výkonu správního vyhoštění.

V daném případě lze konstatovat, že žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí dostatečně vypořádal s úvahou, proč přistoupil přímo k zajištění žalobce. Poukázal na to, že se žalobce během pobytu na území České republiky opakovaně dopouštěl jednání, jež lze považovat za jednání závažné a negativně zasahující do zájmů chráněných zákonem o pobytu cizinců.

V napadeném rozhodnutí žalovaný neopomněl zhodnotit ani potenciální realizovatelnost správního vyhoštění, ač žalobce tvrdí opak. Žalovaný posuzoval především žalobcem tvrzený vztah s občankou Vietnamu, se kterou má dceru. Vztah nezhodnotil žalovaný jako natolik intenzivní, aby mohl jednoznačně ohrozit případnou budoucí realizaci správního vyhoštění, přičemž přihlédl také k tomu, že žalobce není zapsán v rodném listu nezletilé L. D. a taktéž není manželem paní B. T. D. Stranou pozornosti žalovaného nezůstaly ani žalobcovy vazby na zemi původu a rozsah zázemí vybudovaného v České republice. Soud souhlasí, že v řízení o zajištění cizince je povinností žalovaného posuzovat otázku, zda u konkrétního případu je potenciálně možná realizace správního vyhoštění, avšak na druhé straně smyslem řízení o zajištění cizince není provádět rozsáhlé dokazování, zda cizinec má či nemá vybudované rodinné a soukromé vazby. Stejně tak nelze požadovat, aby správní orgány předjímaly veškeré potenciální možnosti využití opravných prostředků, či aby zohledňovaly hypotetickou variantu, že cizinec učiní, respektive může učinit prohlášení o mezinárodní ochraně. Posuzování budoucích eventualit ze strany správních orgánů by bylo nejen nad rámec § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ale mohlo by vést ke zcela nežádoucím dopadům na princip právní jistoty, a proto soud žalobcovu námitku v tomto směru nepřijal.

Žalobci lze dát za pravdu v jeho závěru, že zajištění za účelem vyhoštění představuje krajní prostředek pro realizaci vyhoštění. Je proto vždy na místě vážit provedení mírnějšího opatření a to co možná nejdůsledněji. V daném případě však žalovaný zmíněnou úvahu neopomněl a soud se s jeho názory a adekvátností zajištění žalobce plně ztotožnil. Zcela v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu (srov. rozsudky ze dne 21. 3. 2012, čj. 1 As 11/2012 - 74, a ze dne 7. 12. 2011, čj. 1 As 132/2011 - 51) zároveň žalovaný promítl svou úvahu do odůvodnění napadeného rozhodnutí.

Soud v daném případě neshledal, že by došlo k pochybení správního orgánu, a proto žalobu jako nedůvodnou zamítl podle 78 odst. 7 s.ř.s.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn dle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož náhrada nákladů řízení přísluší tomu, kdo měl ve věci úspěch. Žalobce neměl ve věci úspěch, žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 20. června 2014

**JUDr. Miroslava Hrehorová v.r.
samosoudkyně**